

Fra Loven selv gif den ærede Finantsminister over til Titten. Dersom den ærede Finantsminister vil stemme for Udvalgets § 5, saa tør jeg love ham, at han skal finde Nødvendighed i at forandre Titten. Men jeg maa dog paastaae, at Ordene „Slesvig-Danmark“ ikke ere saa forfærdelige. Dette Bindetegn synes man ikke om; man synes ikke at ville anerkjende, at hvad der foregik i Aaret 1721, at den Hylsning, det slesvigiske Folk gav Forbindelsen med Danmark, kunde berettigede saa meget som til dette lille Bindetegn.

Jeg skal endnu kun minde om de Ord, som høisalig Kong Frederik V i Aaret 1755 udtalte, og som Udvalget vel ogsaa nu, 100 Aar efter, kunde ansee sig berettiget til at udtale i en anden Form. Det er om de Studerende ved Kjøbenhavns Universitet, der tales. Om dem siger Frederik V, „at de, forsaavidt de ikke ere Holstenerne, men Slesvigere af Fødsel, skulle de“ osv. „saasom“, siger Kongen, „Indvaanerne i Slesvig ikke bør ansees for Andet end de virkelig ere, nemlig for rette Danske og for fødte inden **Danmarks Riges** Grændser.“ Denne Udtalelse er gjentagen i en anden Form under følgende Konge, nemlig under høisalig Kong Frederik VI. Jeg troer ikke, man kan bebrejde Udvalget at være gaaet i disse Kongers Fodspor.

Knuth: Naar der er fremsat saa mange Argumenter under Discussionen af Udvalgets Majoritets Indstilling, hvoraf ikke saa maae være beregnede paa at ramme ganske andre Punkter end dem, der angaae denne ligefremme Indstilling, da skeer det saa let, at et eller andet Moment, som ellers i og for sig kunde danne Grundvolden til at stille Sagen paa et rigtigt Standpunkt, svinder bort under Discussionen, saa at man ligesom maa søge at drage det tilbage, for at prøve paa at holde det fast. Et saadant Moment, hvorved jeg troer, at Sagen kan stilles paa et mere praktisk Standpunkt, forekommer mig at ligge i de Ord, der igaar ere brugte af den ærede Finantsminister, naar han sagde: Nu er Diebliffet, efter Regjeringens Overbeviisning, kommet, da denne Lov kan udføres og derfor bør udføres. Jeg har dertil at sige, at, dersom Ordene havde været stillede saaledes, at de

havde angaaet Perioden i det Hele, den Periode, som nu er indtraadt, efterat Krigen er tilendebragt, saa kunde de upaatvivelsigt have havt deres fulde Gyldighed; men de vilde da heller ikke have rammet den Indstilling, som er fremsat af Udvalgets Fleertal. Stilles det derimod saaledes, at der simpelthen siges: Nu er Diebliffet der, saa er dertil at svare, at dette dog ikke kan være Tilfældet, naar Loven, saaledes som den er, ikke i dette Diebliff kan udføres; Loven selv indeholder, at den ikke kan iværksættes, men at Tidspunktet for dens Iværksættelse er ubestemt og forbeholdt (Hør!). Den høitærede Finantsminister har lagt os paa Hjerte, at vi ikke herved maae tænke os nogen længere bortliggende Tid, at vi vel maae erindre, at det eneste Punkt, der i denne Henseende fremkalder Uvished, er Forhandlingerne med Oldenburg. Jeg skal ganske vist ogsaa fastholde dette og gaae ind paa, hvad den høitagtede Finantsminister udviklede, at det Tidspunkt, hvormed der her er Tale, ikke maa tænkes at være saa langt som et Aar; saaledes troer jeg, det blev ytret. Men jeg maa dog erindre, at, naar dette Tidspunkt endelig er naaet, saa ligger det i Loven selv, at der endnu for en anden Periode, som er antaget idetmindste at ville være et Aar, vil vedblive at bestaae en Række af Indskrænkninger, der i høi Grad hæmme den frie Omfætning og Samferdsel, saa at det Tidspunkt, hvor de Goder, der ved Loven tilsigtes, tilfulde skulle være opnaaede, ligger ikke lidet fjernere end et Aar. Nu troer jeg dog virkelig, at det, efterat der er bragt saa uhyre Offre, og efterat derved en roligere Tid er vendt tilbage, skulde være opnaaet, at enhver Ting kunde henstilles til sin Tid, Iværksættelse og Udførelse til sin Tid, og Forberedelse — naar det dog er klart, at det, som skal iværksættes, imødekomes ved at forberedes — til sin Tid. Men er da — og det er et andet Moment, som jeg troer det nyttigt at fremhæve — Udvalgets Fleertals Indstilling, som den foreligger, en sand Forberedelse, en Forberedelse, som kan benyttes? Den høitagtede Minister har dertil sagt, at, naar Loven kom i en saadan lemlæstet Skikkelse, saa vilde den ikke kunne være et Middel i hans Haand til